Konst

Nytt museum och utställning. Privatsamlare har byggt sitt eget monument

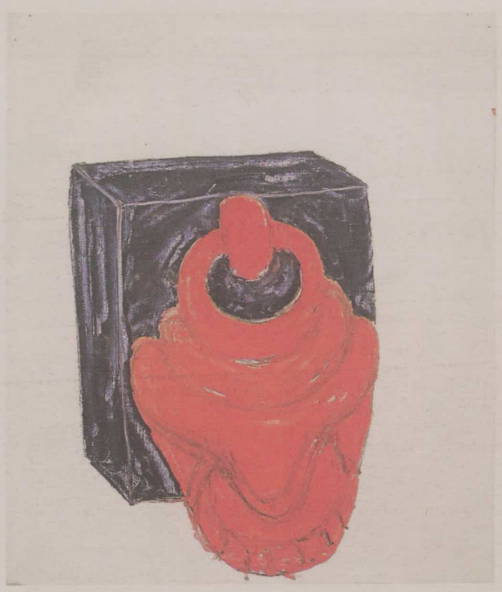

Foto: Andreas Nordström

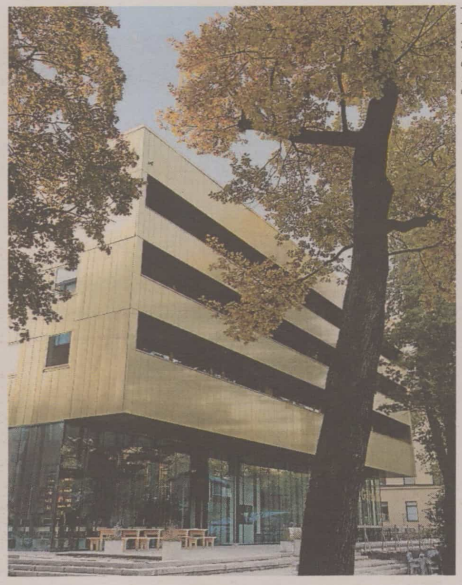

Foto: Per Myrehed

Hemma hos Sven-Harry

Sven-Harry Karlssons skimrande konsthus i Vasaparken är klart. I helgen invigdes museidelen, med byggmästarens samling i hemmiljö. Men det är Kristina Erikssons teckningar i konsthallen som drabbar Bo Madestrand.

Sven-Harrys konstmuseum
Torsten Andersson/Kristina Eriksson
Visas i konsthallen t o m 12/3 2012

I våras öppnade byggherren Sven-Harry Karlsson dörrarna till sitt omskrivna hus i Vasaparken i Stockholm, en vackert mässingsskimrande byggnad som inrymmer såväl kontor och bostäder som en restaurang och en konsthall. Lagom till den egna 80-årsdagen har han invigt själva kronan på verket, en exakt kopia av gården Ekholmsnäs på Lidingö där delar av hans konstsamling hängt.

I helgen slussades de första grupperna om femton personer, iklädda landstingsblå skoskydd, runt mellan rummen i museet, som fortfarande doftar av målarfärg och nylagda plankgolv.

Men det är förstås väggarna som drar till sig det största intresset. Här hänger målningar av äldre konstnärer som GAN, Ernst Josephson, August Strindberg och Bror Hjorth, men i samlingen finns även verk av samtida namn som Dan Wolgers och Ylva Ogland. Det är ett exklusivt smörgåsbord med flera nyckelverk från den svenska konsthistorien, men det är samtidigt svårt att hitta en tydlig linje i samlingen, ett temperament.

Enda gången det verkligen bränner till är i kopian av Sven-Harry Karlssons vardagsrum, där en fejkad brasa sprakar i öppna spisen och en samling fina teckningar från Carl Fredrik Hills sjukdomsperiod hänger över soffan. Karlsson har uppenbarligen hittat en konstnärlig själsfrände i Hill som, liksom han själv, hade en besvärlig relation till sin far. Här finns dessutom några målningar av den friska Hill, som visar vilken enastående konstnär han var: På en gång saklig, avklarnad, och symboliskt naturlyrisk.

Men ju längre man går runt i museet, desto mer förvirrad blir man. Vad är syftet med att bygga en kopia av en 1700-talsgård på taket till ett nybyggt hus i Stockholms innerstad? Är det tänkt som ett museum över Sven-Harry Karlsson själv? Över konsten? Över det gamla hemmet på Lidingö?

Det är inte alldeles enkelt att reda ut. Enligt museiguiderna är det ett hem, men ingen bor där. Ibland kommer Sven-Harry upp och tittar runt, säger de. Den enda rimliga förklaringen är nog att det är ett museum av, över och för Sven-Harry Karlsson själv. När den första nyfikenheten väl har lagt sig har jag svårt att tro att det skulle locka särskilt många besökare.

Huset som helhet är däremot en lyckträff. På eftermiddagen blänker den perforerade mässingsexteriören som en hägring i solen, på kvällen lyser den upp den mörka Vasaparken med ett varmt, glödande sken. I debatten om framtidens Stockholm visar Wingårdhs arkitektkontor att det inte är höjden på husen som är det avgörande, utan kvaliteten i tanke och utförande.

Konsthallen i husets nedre plan är i stort sett lyckad den också, även om rummen känns små i förhållande till ambitionerna. Här har Sven-Harrys visat uppmärksammade och uppskattade utställningar med Karin Broos och Lars Kleen, och i förra veckan invigde man en dubbelutställning med Torsten Andersson och Kristina Eriksson.

Torsten Andersson, som gick bort år 2009, var själv med och planerade utställningen i konsthallen. Det är en fin presentation av ett av Sveriges mest särpräglade konstnärskap. I sina skulpturala målningar försökte Torsten Andersson hitta ett eget konstnärligt språk, någonstans mellan abstraktion och figuration, med starka färger

Läs fler Helsidor på nätet
dn.se/kultur

Foto: Sven-Harrys (Konstmuseum)

Sven-Harry Karlssons kopierade hem, med hans exklusiva konstsamling. På sidan till vänster: målning av Torsten Andersson, teckning av Kristina Eriksson och konsthusets exteriör.

och arketypiska former, som uppfiskade ur det konstnärliga undermedvetna.

Det är en kraftfull, utpräglat maskulin konst, som tar plats och dominerar rummet. Så pass, faktiskt, att det till en början kan vara svårt att ta till sig medutställaren Kristina Erikssons teckningar en trappa upp. Det vore i så fall ett misstag. Eriksson, som levde tillsammans med Andersson under hans sista 20 år, har – kanske som kontrast till hans mer högljudda konst – valt att skala ned sin egen konst till ett minimum.

Själv talar hon om den som ett ”ingenting”. Men i själva verket är de informella, dagboksliknande teckningarna kondenserade mästerverk av den mänskliga erfarenheten, utsnitt ur ett liv där det vardagliga möter det eviga. I korta anteckningar för Eriksson en dialog med ett ”du” som lika gärna kan vara maken som verkets betraktare: ”Förutom att du var människa tyckte jag att det var nått jävligt konstigt med dig!”

Så för all del, ta hissen upp till Sven-Harry Karlssons absurda mausoleum över sig själv. Men den som inte stannar till i rummet med Kristina Erikssons teckningar på vägen ned riskerar att missa en av årets mest anspråkslösa och omtumlande utställningar.

Bo Madestrand
konst@dn.se